

Қиёмати суғро ва аломатҳои қиёмати
кубро, қисми сеғум: Берун омадани Рух
القيامة الصغرى وعلامات القيامة الكبرى، القسم الثالث:

خروج الروح

< Тоҷикӣ - Tajik - الطاجيكية >

Таълиф: Д. Умар Сулаймон Ашқар

تأليف: عمر سليمان الأشقر

Таҳия: Мусъаб Ҳамза

إعداد: مصعب حمزة

Қиёмати суғро ва аломатҳои қиёмати кубро, қисми севум: Берун омадани Рух

Фасли севум: Берун омадани Рух, парвоз ба суи малакути аъло аст

Имом Муслим аз ҳазрати Абухурайра (р.з) чунин нақл мекунад: Ҳаргоҳ руҳи муъмин берун ояд ду фаришта ба истиқболаш меоянд ва онро ба суи осмонҳо боло мебаранд.

Ҳаммод меғӯяд: Абухурайра дар бораи бӯйи хушу поки руҳи муъмин сухан гуфт ва суҳбат аз мушк ба миён омад, фармуд: Сокинони осмон дар бораи руҳи муъмин меғӯянд: Руҳи покизае аст, ки аз тарафи замин омадааст, раҳмати Худованд бар ӯ ва бар ҷасаде ки дар он сукно гузидаед фуруд ояд. Онгоҳ фаришта руҳро назди Парвардигор боло мебарад ва ҳангоми расидан, Парвардигор ба ӯ хитоб намуда мефармояд: Ин руҳро ба биҳишт бибаред ва онро барои ҳамеша зинда бигзоред.

Фармуд: Ҳаргоҳ руҳи кофир берун равад - Ҳаммод меғӯяд: Абухурайра аз бӯйи бад ва малъун будани руҳи кофир сухан гуфт: - Аҳли осмон меғӯянд: Руҳи нопоке аст, ки аз тарафи замин омада аст, Ровӣ меғӯяд: Худованд мефармояд: Онро барои ҳамеша ба дӯзах бибаред.

Расули Худо дар ҳадиси Бароъ дар бораи ҳурмат ва каромати руҳи муъмин баъд аз берун омадани он аз ҷасад, сухан гуфтааст ва мефармояд:

Фариштагони поки Худованд бар ин руҳи покиза дуруд мефиристанд, дарҳои осмон барои ӯ боз карда мешаванд ва дар кафанҳои хӯшбӯйи биҳишт кафан дода мешавад ва бӯйи хуш ки беҳтару бартар аз бӯйи мушк аст аз он ба машом мерасад. Сипас Фариштагон онро бо эҳтироми хос ба осмонҳо мебаранд ва дари осмонҳо барои ӯ боз карда мешавад. Аммо руҳи нопок вақти берун омадан мавриди лаънату нафрини фариштагон қарор мегирад ва дарҳои осмонҳо бар рӯйи он баста ва ҳар гуруҳи аз фариштагони худованд бар даре аз дарҳои осмон истода аз ворид шудани он пешгири мекунад. Сипас он руҳи нопок дар кафане аз кафанҳои дӯзах гузошта мешавад ва бӯйи бисёр баде ки фариштагонро озор медиҳад аз он руҳ баланд мешавад. Вақте ба суи осмонҳо боло меравад ва дари осмонҳо ба рӯйи он кушода намешавад ва аз баланди ба суи замин партоб мешавад.

Дар ҳадиси ҳазрати Бароъ ки Расули Худо (Салому дуруди Аллоҳ бар ӯ бод) дар он аз мунтақил шудани инсон аз марг ва рафтан ба суи барзах сухан фармуд, чунин омадааст: Вақте руҳи муъмин берун меояд то фариштагони руи замин ва осмонҳо дар ҳаққи он дуъои мағфирату бахшиш кунанд. Дарҳои осмонҳо барои он кушода мешаванд. Ниғаҳбонони ҳар даре аз дарҳои осмон аз Худованд меҳоҳад то ин руҳ аз дари ӯ убур дода шавад. Вақте фариштаи марг онро қабз мекунад барои як лаҳза дар дасти ӯ гузошта намешавад, балки билофосила

фариштагон онро мегиранд ва дар кафан ва хушбуиҳои бихишт мегузоранд.

Мафҳум ва маънои ин ояти шариф ин аст:

﴿تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُونَ﴾ [الانعام: 61]

“Фаристодагони мо (аз миёни фариштагони дигар ба суроғи ӯ меоянд) ҷони ӯро мегиранд, ва (фариштагони гуруҳи аввал ва фариштагони гуруҳи дуввум ҳеч кадоми онҳо дар маъмурияти худ) кутоҳи намекунанд”.

(Сураи Анъом ояти 61)

Ва беҳтарин бӯйи хуше ки дар руи замин дида мешавад аз он ба машом мерасад, Фариштагон онро ба суи осмонҳо боло мебаранд ва аз канори ҳар гуруҳе аз фариштагон бигзарад, онҳо мегуянд: Ин руҳи покиза аз они чи касе бошад? Фариштагон дар ҷавоб мегуянд: фалони фарзанди фалонӣ аст. (Бо беҳтарин номе ки дар дунё дошта буд ёд мекунанд)

Вақте ба наздиктарин осмон мерасад, дарро мезананд, дар боз карда мешавад ва гуруҳи махсусе аз фариштагони ҳар осмон то осмони дигар онро ташйиъ мекунанд то ба осмони ҳафтум мерасад. Худованди мутаъол хитоб ба он мефармояд: Номи бандаи манро дар радифи ӯиллийин бинависед.

﴿وَمَا أَدْرَاكَ مَا عَلَيْكَ ﴿٢١﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢٢﴾ يَشْهَدُهُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٢٣﴾﴾ [المطففين: 19, 21]

“Ту чи медони ки “Ъиллийин” чи ва чигуна аст? китоби навишташудае аст (ки нишондор ба аломатҳои мушаххас буда ва навиштаҳои хоно ва гуё аст) ки фариштагони муқарраб (барои навиштани матолиб) онро мушоҳида мекунанд”.

(Сураи Мутаффифин оятҳои 19 -21)

Номи \bar{u} дар радифи Ёиллийин навишта мешавад ва баъд мефармояд: Ин рухро ба замин баргардонед, чун ман инсонҳоро аз замин офаридаам ва ба онҳо бармегардонам ва бори дигар онҳоро аз замин берун хоҳам овард.

Расули Худо (Салому дуруди Аллоҳ бар \bar{u} бод) дар бораи руҳи нопок, ки аз ҷасади кофир берун меояд, чунин мефармояд: Так таки фариштагони замин осмон онро лаънат мекунанд, дарҳои осмон бар рӯйи он баста мешавад. Ниғаҳбонони ҳар дар аз Худованд мецоҳанд, ки ин рухро аз дари онҳо убур надиханд. Фариштаи марг вақте онро қабз мекунад, ҳатто як лаҳза ҳам дар дасти \bar{u} гузошта намешавад, балки онро мегиранд ва дар порчаи оташин кафан мекунанд, бадтарин бӯйи бади рӯйи замин аз он ба машом мерасад. Фариштагон онро ба суи осмонҳо мебаранд, аз канори ҳар гуруҳи аз фариштагон ки бигзарад, савол мекунанд: Ин руҳи нопок азони чи касе бошад? Фариштагон мегуянд: Фалони фарзанди фалони аст, (бо бадтарин номе ки дар дунё дошт аз \bar{u} ёд мекунанд) Ва вақте ба осмони дунё (наздиктарин осмон) бирасанд, барои он руҳи кофир дарро мезананд, Дарҳои осмон бар рӯйи он кушода намешавад. Дар ин лаҳза Расули Худо (Салому дуруди Аллоҳ бар \bar{u} бод) ин оятро тиловат фармуд:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ

فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾ [الاعراف: ٤٠]

“Дарҳои осмон бар рӯи касоне, ки оёти Моро дурӯғ шуморидаанд ва аз онҳо саркаши кардаанд, кушода нахоҳад шуд ва ба биҳишт дохил нахоҳанд шуд, то он гоҳ, ки шутур аз сӯроҳи сӯзан бигзарад. Ва муҷримонро инчунин ҷазо медиҳем!”.

(Сураи Аъроф ояти 40)

Худованд мефармояд: Номи ӯро дар поинтарин макон дар рӯйхати аҳли дӯзах бинависед. Сипас мефармояд: Бандаи манро ба замин баргардонед, чун ман ваъда кардам, ки инсонҳоро аз замин биофаринам ва ононро ба замин баргадонам ва бори дигар ишонро аз замин берун биёварам. онҳо руҳи кофир аз осмони ҳафтум ба гунае ба суйи замин андохта мешавад, ки дар лоша қарор гирад. Сипас Расули Худо ин оятро тиловат фармуданд:

﴿وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَى بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾﴾ [الحج:

[٣١]

“Рӯйовардагон ба Худо бошад ва ширк наёвардагон ба ӯ ва ҳар кас, ки ба Худо ширк оварад, чун он касест, ки аз осмон фуру афтад ва паррандае ӯро бирабояд ё бодаш ба маконе дур андозад”.

(Сураи Ҳаҷ ояти 31)

Ибни Моҷаҳ аз Абухурайра нақл мекунад, ки Расули Худо (Салому дуруди Аллоҳ бар ӯ бод) фармуданд:

(الْمَيِّتُ تَحْضُرُهُ الْمَلَائِكَةُ فَإِذَا كَانَ الرَّجُلُ صَالِحًا قَالُوا اخْرُجِي أَيَّتَهَا النَّفْسُ الطَّيِّبَةُ كَأَنْتِ فِي الْجَسَدِ الطَّيِّبِ
 اخْرُجِي حَمِيدَةً وَأَبْشِرِي بِرُوحٍ وَرِيحَانٍ وَرَبِّ غَيْرِ غَضَبَانَ فَلَا يَزَالُ يُقَالُ لَهَا ذَلِكَ حَتَّى تَخْرُجَ ثُمَّ يُعْرَجُ بِهَا إِلَى
 السَّمَاءِ فَيُفْتَحُ لَهَا فَيُقَالُ مَنْ هَذَا فَيَقُولُونَ فَلَانٌ فَيُقَالُ مَرْحَبًا بِالنَّفْسِ الطَّيِّبَةِ كَأَنْتِ فِي الْجَسَدِ الطَّيِّبِ ادْخُلِي حَمِيدَةً
 وَأَبْشِرِي بِرُوحٍ وَرِيحَانٍ وَرَبِّ غَيْرِ غَضَبَانَ فَلَا يَزَالُ يُقَالُ لَهَا ذَلِكَ حَتَّى يُنْتَهَى بِهَا إِلَى السَّمَاءِ الَّتِي فِيهَا اللَّهُ عَزَّ
 وَجَلَّ وَإِذَا كَانَ الرَّجُلُ السُّوءِ قَالَ اخْرُجِي أَيَّتَهَا النَّفْسُ الْخَبِيثَةُ كَأَنْتِ فِي الْجَسَدِ الْخَبِيثِ اخْرُجِي ذَمِيمَةً وَأَبْشِرِي
 بِحَمِيمٍ وَغَسَاقٍ وَآخَرَ مِنْ شَكْلِهِ أَزْوَاجٌ فَلَا يَزَالُ يُقَالُ لَهَا ذَلِكَ حَتَّى تَخْرُجَ ثُمَّ يُعْرَجُ بِهَا إِلَى السَّمَاءِ فَلَا يُفْتَحُ لَهَا
 فَيُقَالُ مَنْ هَذَا فَيُقَالُ فَلَانٌ فَيُقَالُ لَا مَرْحَبًا بِالنَّفْسِ الْخَبِيثَةِ كَأَنْتِ فِي الْجَسَدِ الْخَبِيثِ ارْجِعِي ذَمِيمَةً فَإِنَّهَا لَا تُفْتَحُ
 لِكَ أَبْوَابِ السَّمَاءِ فَيُرْسَلُ بِهَا مِنَ السَّمَاءِ ثُمَّ تَصِيرُ إِلَى الْقَبْرِ) (ابن ماجه في سننه، والألباني في صحيح جامع الصغير
 .169/2)

“Фариштагон назди майит меоянд, агар шахс дар ҳоли сакарот инсонии солаҳ бошад, ба ӯ хитоб намуда мегуянд: Эй руҳи покизае ки дар ҳасади покиза ҳасти берун бие ва равҳу райҳони биҳишт ва розигии Парвардигорро ба ту табрик мегуем. Фариштагон то берун баромадани руҳ ин калимаҳоро барои майит замзама мекунанд. Баъд аз берун омадан ба осмонҳо бурда мешавад, Дари осмонро мекубанд, Суол мешавад: Кист ки дарро мезанад? Мегуянд: Фалонӣ аст, Дар ҷавоб мегуянд: Хӯш омади эй нафси покиза, эй ки дар ҳасади покизае буди ворид шав дар ҳоле ки мавриди ситоиш ҳасти ва башорати равҳу райҳон ва хушнудии Парвардигор бар ту бод. Ин калимаҳо ҳамеша барояш гуфта мешавад, то ба осмоне мерасанд, ки Худованд бар он қарор дорад ¹, Вале агар шахси дар ҳоли сакарот инсонии баде бошад,

¹ - Мақсад ин нест, ки осмон бар Худованд муҳит аст ва Худовандро муҳосира кардааст, Худованд аз чунин чиз пок ва мубарро аст, балки Худованд болои

Фариштаи марг ба ӯ мегуяд: Эй руҳи нопок, ки дар ҷасади нопок ҳасти, берун биё, дар ҳоле ки шоистаи маломат ҳасти, оби ҷушон ва бадбӯӣ дар интизори ту аст ва чизҳои монанди он низ дар камини ту нишастаанд, то туро азобу шиканҷа диҳанд. Ин калимаҳо ҳамеша барояш гуфта мешаванд, то инки он руҳи нопок аз ҷасад ӯ берун биёяд. Сипас он руҳи нопок ба осмонҳо бурда мешавад ва барои талаби боз кардани дар мешавад. Пурсида мешавад: Ин руҳи ки аст? Гуфта мешавад: Фалонӣ аст. Гуфта мешавад: Бисёр номаймун аст ин руҳи нопок, ки дар ҷасади нопоке будааст, Дар ҳоле ки мавриди маломат қарор гирифта аст бояд ба ҳамонҷо баргардад, ки омадааст, ҳеч даре ба хотири ӯ кушода намешавад, аз осмон баргардонида ва ба қабр фиристода мешавад. (Сунани ибни Мочаҳ, Албони дар Саҳеҳ ал-ҷомеъ ас-сағир 2/169)

осмонҳо аст ва аз махлуқоти худ ҷудо аст. Худованд дар бораи курсии худ мефармояд:

﴿ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ﴾ [البقرة: 255]

(Курсии ӯ осмонҳо ва заминро дар бар дорад.) (Сураи Бақара ояти 255). Расули Худо (салому даради Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд: Осмонҳо дар баробари курсӣ монанди як ҳалқае аст, ки дар як дашти паҳновар афтода бошад, Боз азамату бузургии Курсӣ дар баробари азамати Арш монанди ҳалқае аст, ки дар як дашти бисёр паҳноваре афтода бошад.

